

Arrest

nr. 220 724 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE BRUYN
Léon Stynenstraat 75C
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 april 2019 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE BRUYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juli 2016 en heeft zich op 20 juli 2016 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 21 februari 2018.

1.3. Op 27 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 19/3/1378(Afghaanse kalender, 9/6/1999) in het dorp Dashte Bari, district Pul-i-Alam, provincie Logar. U studeerde tot dezesde graad. Uw vader, een oud Hezb-i-Islami commandant, vulde zijn dagen als een officieus dorpshef met het bemiddelen tussen personen van de regio. Een jaar voor uw vertrek begon u net als uw broer als bodyguard van uw vader te werken.

In de maand djadi van 1394 (22 december 2015 – 20 januari 2016) ontving uw vader een brief van de taliban. In deze brief werd hij aangemaand zijn propaganda-activiteiten voor Hezb-i-Islami stop te zetten en samen met zijn zonen de taliban te vervoegen. Bij het niet nakomen van dit verzoek zou uw familie de negatieve gevolgen onderogen moeten zien. Uw vader negeerde de brief tot hij drie maanden later samen met uw broer door de talibandoodgeschoten werd. Acht à negen dagen na het overlijden van uw vader en uw broer ging u inkopen doen in de bazaar toen u zelf onder vuur genomen werd. U slaagde erin te ontsnappen en na uw wedervaren met uw familie te hebben gedeeld oordeelden jullie dat uw leven niet veilig was. Twee weken later, in de maand hamal van 1395(21 maart – 20 april 2016) verliet u Afghanistan om na een reis van ongeveer drie maanden op 18 juli 2016 in België aan te komen. Op 20 juli 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban en de lidkaart van uw vader van Hezb-i-Islami neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u ervoor kiest uw werkelijke identiteit en levensomstandigheden voor uw vertrek naar België te verhullen. Zo trachtte u zich bij uw asielaanvraag uit te geven voor een minderjarige. U verklaarde immers op 19 juli 2016 dat u geboren bent op 9 juni 1999. De Dienst Voogdij oordeelde daarentegen op 8 augustus 2016 dat u niet beschouwd kan worden als de zeventienjarige waarvoor u zich uitgaf. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 4 augustus 2016 bepaalde immers dat u ouder was dan 18 jaar en stelde dat 20,8 jaar met een standaarddeviatie 2 jaar een goede schatting is. Niet alleen kan u niet beschouwd worden als minderjarige en zijn de rechten van het kind bijgevolg niet op u van toepassing, ook kunnen er vragen gesteld worden bij uw werkelijke levenssituatie en persoonlijke activiteiten nu u ouder blijkt dan u zich voordoet.

Het geloof in uw voorgehouden identiteit wordt verder uitgehold door het enige stuk dat u ter staving ervan neerlegt, met name uw taskara. Na nader onderzoek blijkt uw taskara immers niet authentiek te zijn. Zo is uw taskara niet meer dan een ingevulde kopie. Zelfs het serienummer dat op de taskara gestempeld moet worden werd bij uw taskara mee gekopieerd. Deze vaststelling doet besluiten dat het

stuk een duidelijke vervalsing is. De bevinding dat de datum van de stempel overschreven werd wekt evenmin veel vertrouwen in de authenticiteit van het stuk. Als u op bovenvermelde vaststellingen gewezen wordt benadrukt u slechts haar authenticiteit en stelt u dat u het document zelf bent gaan afhalen (CGVS p.14). Als u vervolgens gevraagd wordt hoeveel foto's u moest afgeven bij de aanvraag van uw taskara meent u verkeerd dat u er slechts twee moest overhandigen terwijl het er in werkelijkheid zes zijn (CGVS p.14). Dat u de noodzaak voelt uw identiteit aan te tonen aan de hand van een vals stuk ondermijnt zeer sterk het geloof in uw beweerde identiteit en verblijfsomstandigheden.

Daarnaast kiest u ervoor om de financiële situatie van uw familie voor het CGVS te verbergen. U beweert dat uw familie overleefde op basis van jullie vier tot vijf jerib aan landbouwgronden (CGVS p.2,7). Twee tot driejaar voor uw vertrek verkocht uw vader deze gronden waarna jullie leefden van de opbrengst van de verkoop (CGVS p.2). Noch u, noch uw broer, noch uw vader werkten in de laatste jaren voor uw vertrek (CGVS p.2). Gevraagd naar jullie plan om in de toekomst in jullie levensonderhoud te voorzien wijst u op uw minderjarigheid en veronderstelt u dat uw vader wel een plan zou gehad hebben waarvan u niet op de hoogte was (CGVS p.3). Aangezien uw verklaarde minderjarigheid door de Dienst Voogdij niet weerhouden werd kan uw vage bewering allerm minst overtuigen. Als beweegreden van uw vader om jullie gronden te verkopen verwijst u naar de slechte financiële situatie van uw familie (CGVS p.3). Door de verkoop van jullie enige inkomstenbron, door na te laten de opbrengst in te zetten om betere toekomstige inkomsten te verzekeren en door u en uw broer niet aan te sporen betaald werk te vinden maar integendeel gedurende twee à drie jaar gezamenlijk de opbrengst van de gronden op te souperen ruïneerde uw vader jullie financiële toekomst. Uw voorstelling is allerm minst plausibel en wijst er ernstig op dat u de financiële draagkracht van uw familie niet wilt prijs geven. Ook over de oorsprong van het geld waarmee uw reis naar Europa betaald werd blinkt u uit in vaagheid. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken klonk het nog dat uw oom een onbekend bedrag neerlegde, terwijl u op het CGVS deze uitspraak wijzigt en beweert dat uw moeder uw reis betaalde en uw oom iets geholpen zou hebben (CGVS p.11; DVZ Verklaring punt 33). Over de herkomst van het geld dat uw moeder in uw reis investeerde kan u slechts vermoeden dat het een restant was van de opbrengst van de verkoop van de gronden (CGVS p.11) Dat u als volwassen zoon en het toenmalige hoofd van het gezin (DVZ Verklaring punt 17) niet beter op de hoogte bent van de financiële middelen die ingezet werden voor uw vlucht doet andermaal afbreuk aan het zicht op de verklaarde situatie van uw familie.

Uw persoonlijke activiteiten vallen evenmin in overeenstemming te brengen met de volgens u penibele financiële situatie van uw familie. U beweert immers dat u nadat u uw school stopzette toen u twaalf of dertien jaar oud was u uw dagen vulde met thuis zitten, soms iets in de winkel gaan halen en cricket spelen (CGVS p.11). Indien uw familie zich daadwerkelijk in een moeilijke financiële situatie bevond is het erg vreemd dat ze, gezien de ongeloofwaardigheid van uw tijd als lijfwacht van uw vader (zie verder), haar zeventien of achttien jaar oude zoon op het halen van een boodschap na nooit inzetten om bij te springen op de velden of in het huishouden. U geeft immers aan dat u nooit op het land werkte. Aangezien u beweert dat uw broer tot aan de verkoop jullie vier tot vijf jerib aan gronden bewerkte mag het zeer verbazen dat u, aangezien u destijds zo'n 15 jaar oud was, nooit uw broer bijsprong in de drukke periodes op het land (CGVS p.2). Dat u geen aannemelijk beeld ophangt van uw persoonlijke activiteiten verbonden aan de geschetste familiesituatie de laatste zes jaar wijst er opnieuw op dat u geen licht wilt laten schijnen op uw werkelijke verblijfsomstandigheden voor uw vertrek.

Er moet vervolgens worden vastgesteld dat u uw persoonlijke activiteiten als bodyguard van uw vader en activiteiten van uw vader en uw broer, respectievelijk als oud-commandant van Hezb-i-Islami en bodyguard op basis van uw verklaring als ongeloofwaardig moeten worden beoordeeld. Zo mist u cruciale kennis over Hezb-i-Islami om zowel de betrokkenheid van u als van uw vader bij deze partij aan te tonen. U schetst immers een weinig overtuigend beeld van de huidige activiteiten van deze partij in Afghanistan. U zegt dat deze partij de islamitische waarden in Afghanistan tracht te versterken door mensen op te roepen in opstand te komen tegen de taliban en andere groeperingen. De vraag tegen welke andere groeperingen ze de mensen oproepen te vechten beantwoordt u niet (CGVS p.4). U herhaalt slechts dat de leden van Hezb-i-Islami vroeger tegen de Russen en nu tegen de taliban vechten (CGVS p.4).

Gevraagd naar de activiteiten van Hezb-i-Islami na het vertrek van de Russen meent u dat ze geen activiteiten hadden. Dat Hezb-i-Islami de strijd nog drie jaar verder zette tot de val van het communistische regime om zich vervolgens in de burgeroorlog te storten is u blijkbaar niet bekend (CGVS p.5). De episode van de burgeroorlog waarbij Hezb-i-Islami niet alleen als strijdende partij maar ook als regeringspartij een belangrijke rol speelde is u blijkbaar in zijn geheel ontgaan. U denkt immers dat de regeerperiode van Dr Najieb(ullah) gevolgd werd door het bewind van de taliban (CGVS p.5).

Over de activiteiten van de partijgenoten van uw vader na de val van talibanregime weet u evenmin het fijne. U kan slechts aangeven dat u er geen precieze informatie over heeft maar dat u hoorde dat ze op bepaalde plaatsen tegen de Amerikanen vochten (CGVS p.7). Indien uw vader een oud-commandant van Hezb-i-Islami was en u zijn lijfwacht zou het u niet mogen zijn ontgaan dat Hezb-i-Islami de wapens opnam tegen de Afghaanse overheid en de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan. Gevraagd wat u allemaal kan vertellen over Gulbuddin Hekmatyar weet u dat hij de leider is van Hezb-i-Islami, geeft u aan hoe oud hij ongeveer is, waar hij van afkomstig is en dat hij 6 kinderen heeft (CGVS p.4). Dat dit de enige kennis heeft van de man die steeds aan het hoofd van de partij van uw vader stond wijst allerm minst op een sterke verbondenheid van u met deze partij (CGVS p.4). Evenmin kan u vertellen waar Hekmatyar verblijft (CGVS p.4). Nochtans was hij reeds ten tijden van uw persoonlijk onderhoud onder grote media belangstelling naar de hoofdstad teruggekeerd. Voorts heeft u ook niet gehoord van Younus Khales, die zich in 1979 van Hezb-i-Islami afscheurde en een eigen partij stichtte met dezelfde naam (CGVS p.5).

Daarnaast vertekent ook een markante tegenstrijdigheid het geloof in de band van uw familie met Hezb-i-Islami. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u immers optekenen dat u zelf lid was van deze partij (CGVS Vragenlijst punt 2). Op het CGVS ontkent u dan weer dat u zelf lid was (CGVS p.2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid werpt u geen verklaring op maar houdt u vast aan uw laatste versie en beweert u slechts uw vaders bodyguard te zijn geweest (CGVS p.13-14).

Voorst moet er ook op verschillende opmerkelijke uitspraken over de carrière van uw vader gewezen worden. Zo zegt u dat hij niet minder dan 3000 tot 4000 strijders onder zich had en dat hij actief was tot het vertrek van de Russische troepen uit Afghanistan (in 1989) (CGVS p.5,7). Dat uw vader aan een enorm aantal strijders leiding gaf blijkt onder andere uit de toegevoegde informatie waarbij blijkt dat Hezb-i-Islami in 1984 naar schatting 1400 strijders ter beschikking had in de provincie Logar en twee districten van Kabul, waarvan één een Hezb-i-Islamibastion. Het is des te opmerkelijk dat uw vader als zeer vooraanstaand commandant dan ook niet voorkomt in de lijst met commandanten van Hezb-i-Islami van 1984. Hoewel er in de lijst vermeld staat dat ze onvolledig is omdat Hezb-i-Islami haar medewerking niet wilde verlenen is het toch weinig plausibel dat een dermate belangrijke commandant onopgemerkt zou gebleven zijn. Gezien het belang van uw vader voor Hezb-i-Islami mag het ook verbazen dat uw vader zijn activiteit zomaar stopzette na het vertrek van de Russische troepenmacht. Net zoals de andere moedjaheddinpartijen zette Hezb-i-Islami haar strijd tegen het communistische regime verder ook al verloor ze voor een deel de steun van de vroegere Sovjet-Unie. Gevraagd waarom uw vader als topcommandant stopte voor de strijd geheel gestreden was kan u er geen verklaring voor aanreiken. U bevestigt dat "enkelen" verder vochten maar dat uw vader samen met nog veel andere commandanten stopten (CGVS p.7). Daar gelaten het beeld dat u ophangt dat veel leden van Hezb-i-Islami hun Kalasjnikov aan de haak hingen met vertrek van de Russische troepen zou u in staat moeten zijn om aan te geven waarom het vertrek van de Russen en niet de val van het door de Sovjet-Unie gesteunde communistische regime het einde van de jihad voor uw vader betekende.

Evenmin slaagt u erin de rivaliteit tussen Hezb-i-Islami en de taliban geloofwaardig neer te zetten. U beweert dat de taliban en Hezb-i-Islami elkaar niet kunnen luchten en dat ze stiekem heel hard tegen elkaar strijden (CGVS p.13). Als u gevraagd wordt te verduidelijken wat u bedoelt u met uw uitspraak dat ze elkaar stiekem aanvallen vermijdt u het onderwerp en herhaalt u slechts dat ze het niet goed met elkaar kunnen vinden en dat ze beiden zoveel mogelijk steun proberen te winnen (CGVS p.13). Als u meer specifiek gevraagd wordt waar de gevechten tussen beide partijen plaats vonden negeert u opnieuw de vraag en verwijst u naar uw eigen asielrelaas (CGVS p.13). Als u de vraag voor een derde maal gesteld wordt moet u toegeven dat u het niet weet (CGVS p.13). Als het CGVS u meedeelt dat volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier de talibanen Hezb-i-Islami wel soms elkaar bevochten maar dat ze vooral parallel aan elkaar de Afghaanse overheid en de buitenlandse aanwezigheid viseerden kan u daar geen opmerking over kwijt (CGVS p.13). Niet alleen het kader waarin uw asielrelaas zich afspeelt maar ook het geloof in het profiel van uw vader en uw tewerkstelling als bodyguard worden onderuit gehaald door uw uiterst povere en foutieve verklaringen over de relatie tussen Hezb-i-Islami en de taliban.

Doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorstelling dat uw vader vroeger de functie van talibancommandant bekleedde wordt ook het geloof in de activiteiten van uw vader als officieus dorpshoofd en van u en uw broer als zijn bodyguards, die uit deze functie voortvloeien, ernstig ondermijnd. Deze bevinding voegt zich bij de vaststelling over uw leeftijd en doet andermaal besluiten dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke activiteiten, verblijfs- en familiesituatie.

In de mate dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader als oud-Hezb-i-Islamicommandant, uw voorstelling dat de taliban en Hezb-i-Islami elkaar bekampen, uw identiteit en de levensomstandigheden van u en uw familieleden kan er evenmin geloof worden gehecht de problemen van uw familie met de taliban. Aanvullend dient er opgemerkt te worden dat uw familie een opvallend passieve houding vertoont in het licht van de bedreigingen van de taliban. Zo zegt u dat uw vader de brief van de lokale talibancommandant dat hij en zijn zonen de taliban moest vervoegen negeerde en stelde dat jullie moesten verder doen met jullie dagelijkse bekommernissen (CGVS p.9).

Nochtans bedreigde de talibancommandant jullie indien jullie niet zouden voldoen aan de vraag, beweert u dat de taliban al jaar en dag de controle heeft over uw dorp en dat de ouderen niets slechts over de taliban durven zeggen omdat ze anders geviseerd worden (CGVS p.5,9). Aangezien u beweert dat de taliban jullie bedreigden, de macht heeft haar bedreigingen uit te voeren en de wil heeft om krachtdadig op te treden mag het zeer verbazen dat uw vader noch op de vraag van de taliban inging noch maatregelen nam om de dreiging van de taliban af te wenden. Evenzo is het bevreemdend dat u na de dood van uw vader en broer evenmin de nood voelde om uzelf te beschermen. U nam geen enkele maatregel om uzelf van veiligheid te verzekeren, zo zegt u (CGVS p.13). Gezien het eerdere brutale optreden van de taliban naar aanleiding van één dreigbrief waarin ook u bedreigd werd is het allerm minst plausibel dat u niet trachtte uzelf tegen de taliban te beschermen (CGVSp.5). Gevraagd waarom jullie geen beschermingsmaatregelen namen oppert u dat jullie niets konden doen en dat jullie nog aan het rouwen waren. De dreiging van de taliban voor uw persoon weegt niet op tegen de noodzaak om voor een vooraf gepland etentje inkopen te gaan doen (CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Tevens geeft u aan dat u in Afghanistan omwille van uw verblijf in het buitenland als ongelovige zult worden beschouwd (CGVS p.7). Als u gevraagd wordt waarom men louter uit een verblijf in het buitenland geloofsafval zou veronderstellen kan u slechts herhalen dat ze dat zouden denken. Gevraagd naar indicaties voor deze vreemde gedachtegang antwoordt u naast de kwestie (CGVS p.7). Op de vraag naar bewijzen of aanwijzingen dat u omwille van uw verblijf in het buitenland als ongelovige zou worden beschouwd kan u er geen aanreiken (CGVS p.7,8).

Uit uw verklaringen kan derhalve niet afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zou worden beschouwd louter omwille van uw verblijf in het buitenland. De vrees op vervolging die u eraan ontleent kan bijgevolg niet weerhouden worden.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel internvluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Zo bestaat er actueel in onder andere de provincies Kabul, Panjshir, Bamyān en Daikundi geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correct een coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buitenzijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen ende door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Zoals hierboven uiteengezet kan er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel, uw persoonlijke activiteiten, uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie.

Door uw gebrekkige medewerking op deze punten laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw werkelijk profiel, uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geenelementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen .

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De authenticiteit van uw taskara werd hierboven reeds besproken. Het geloof in de authenticiteit in de dreigbrief, de kopie van de taskara van uw vaders de lidkaart van uw vader worden door de vaststelling dat u er niet voor

terugdeinst valse documenten aan te brengen ernstig geschaad. Te meer daar er op gewezen dient te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Verzoeker tracht na een korte uiteenzetting over artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt:

"1. Verzoeker zou zijn werkelijke identiteit hebben proberen verhullen:

Verzoeker wordt onder meer verweten dat hij zich bij zijn asielaanvraag uitgaaf voor een minderjarige. Verzoeker blijft er echter bij dat de door hem verklaarde geboortedatum (9 juni 1999) wel degelijk correct is.

Het geloof in de identiteit van verzoeker zou verder uitgehold zijn door de Taskara die door verzoeker in het kader van zijn asielpprocedure werd neergelegd en vals zou zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan het feit dat deze Taskara authentiek zou zijn, mede gesteund op het feit dat verzoeker verklaarde slechts twee foto's te hebben afgegeven hoewel het er zes zouden moeten zijn geweest.

Verzoeker verklaart dat het inderdaad zo is dat bij districtskantoren 6 foto's moeten worden afgegeven. Enkele foto's worden immers opgestuurd naar het provinciehuis.

Indien men de Taskara rechtstreeks aanvraagt bij het provinciehuis (zoals verzoeker deed), volstonden echter drie foto's. Eén foto gaf verzoeker de dag op voorhand buiten het provinciehuis (waar er een extern loket was opgesteld). Hij was hier samen met zijn vader naartoe gegaan. Een dag later moest verzoeker terugkeren, dit keer zonder zijn vader, om de twee andere foto's af te geven op het provinciehuis zelf. Eén van beide foto's werd geplaatst op de Taskara, de andere verscheen in het register.

Uiteraard beseft verzoeker dat het mogelijk is dat de regels intussen (het is inmiddels meer dan vier jaar geleden dat hij de Taskara heeft afgehaald) zijn veranderd of niet overal op dezelfde manier worden toegepast.

De Taskara werd wel degelijk aangevraagd door verzoeker. Ten onrechte wordt door het CGVS gesteld dat verzoeker zijn ware identiteit tracht te verhullen.

2. Verzoeker zou de financiële situatie van zijn familie hebben proberen verhullen:

Aan verzoeker wordt verweten dat de eenmalige verkoop van de landbouwgronden door de vader van verzoeker geen inkomen op lange termijn kon worden gegarandeerd.

Zoals uitgelegd tijdens zijn interview, werd verzoeker niet volledig geïnformeerd over de financiële plannen van het familiehoofd, zijn vader.

Verzoeker had bovendien een oudere broer en was op het moment van de verkoop van de gronden slechts 13 jaar (15 volgens het CGVS). Uiteraard mag het niet verbazen dat een jongen van 13 jaar en zelfs van 15 jaar niet volledig wordt betrokken bij de financiële toekomstplannen van zijn vader.

Zijn vader was, zoals niet uitzonderlijk is in die cultuur, ook erg autoritair. Verzoeker zou worden gestraft indien hij te veel vragen stelde over dingen waarvan zijn vader vond dat het hem niet aanging of niet zijn probleem was.

Ten onrechte stelt het CGVS dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker als 'hoofd van het gezin' niet beter op de hoogte zou zijn van de financiële situatie. Verzoeker is immers slechts zeer korte tijd gezinshoofd geweest, met name na de dood van zijn vader en oudere broer! In die zeer korte tijd ging vanzelfsprekend alle aandacht uit naar de rouwplechtigheden en (na de aanval op verzoeker) de vluchtplannen.

De reden dat verzoeker niet werd gevraagd in te springen bij werken op het land is te wijten aan het feit dat de landen (in de periode voor de verkoop) niet werden bewerkt door de familie zelf maar werden verhuurd aan boeren die het veld bewerkten.

Bovendien vulde verzoeker zijn dagen geenszins enkel met thuiszitten en cricket spelen, maar heeft hij ook twee jaar Koranschool gevolgd (pagina 11 van het gehoorverslag).

Tenslotte wordt verzoeker verweten dat hij 'uitblinkt in vaagheid' bij zijn verklaringen over de oorsprong van het geld waarmee hij de reis naar Europa betaald heeft.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker volledig uit eigen beweging hiervoor een verklaring gaf tijdens zijn gehoor (pagina 11 van het gehoorverslag):
(...)

Verzoeker ging er dus aanvankelijk verkeerdelijk van uit dat zijn oom betaald had. Bij navraag bleek zijn moeder (deels) betaald te hebben.

Verzoeker deed deze rechtzetting volledig uit eigen beweging en niet na 'geconfronteerd' te zijn geweest met eventuele tegenstrijdige verklaringen. Er is bovendien geen enkele reden waarom verzoeker hierover zou hebben willen liegen.

Ten onrechte is het CGVS dan ook tot de conclusie gekomen dat verzoeker zijn financiële situatie zou hebben trachten verhullen.

3. Betreffende de activiteiten als bodyguard van de vader van verzoeker

Er wordt getwijfeld aan de verklaringen van verzoeker omtrent zijn activiteiten als bodyguard van zijn vader.

Zo zou verzoeker cruciale kennis missen over Hezb-i-Islami.

Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat verzoeker zelf geen lid was van Hezb-i-Islami (pagina 2 van het gehoorverslag). Hij hielp zijn vader enkel als bodyguard bij allerlei bijeenkomsten. Deze bijeenkomsten kaderden geenszins in de activiteiten van Hezb-i-Islami. Zoals verzoeker uitgebreid verklaarde ging het hierbij vooral over het bijwonen van Jirga's (pagina 2, 8 en 9 van het gehoorverslag).

Bovendien was zijn vader al jarenlang geen commandant meer. Verzoeker heeft zijn vader nooit gekend als commandant van Hezb-i-Islami. Verzoeker heeft dit verschillende keren verklaard tijdens zijn gehoor.

Een gebrek aan uitgebreide kennis over Hezb-i-Islami is dan ook zeer goed te verklaren. Verzoeker heeft nooit activiteiten gehad als lid van Hezb-i-Islami en bij het uitoefenen van zijn activiteiten als bodyguard van zijn vader, handelde zijn vader niet als (voormalig) commandant van Hezb-i-Islami.

Verzoeker weet wat hij te horen heeft gekregen via zijn vader. Dat men niet weet dat een groepering waar hij niet toe behoort na het vertrek van de Russen nog drie jaar heeft verder gevochten en in een burgeroorlog verzeild geraakte alvorens hij werd geboren is niet vreemd voor een puberjongen die tot zijn 12 - 13 jaar naar school is geweest.

De kennis die het CGVS verwacht dat verzoeker heeft over een groepering waar hij nooit toe heeft behoord en waar zijn vader al niet meer actief bij was alvorens verzoeker werd geboren, is totaal onredelijk. Vraag aan de gemiddelde Vlaamse tiener wie de vorige premier van België was en de kans is erg groot dat men niet of foutief antwoordt.

Daarenboven onderbouwt het CGVS haar stelling op basis van een manifest foutieve lezing van wat verzoeker heeft verklaard.

In een lange paragraaf gaat het CGVS in haar beslissing in op het feit dat een strijder die '3000 tot 4000' strijders onder zich heeft, op zijn minst bekend moet zijn. Op basis van die getallen is het CGVS verbaasd dat een 'zeer vooraanstaand' en 'dermate belangrijke' commandant onopgemerkt zou zijn gebleven. Hierbij wordt onder meer gewezen op het feit dat de totale troepenmacht van Hezb-i-Islami in 1984 ongeveer 1400 strijders zou bedragen in de provincie Logoar en twee districten van Kabul.

Verzoeker heeft echter helemaal niet verklaard dat zijn vader '3000 - 4000' strijders onder zich had. Verzoeker zei hierover het volgende (pagina 6 van het gehoorverslag):

"3-400 mens en voor zover ik weet, het is heel lang geleden "

Het ging dus helemaal niet om 3000 - 4000 strijders, maar wel over 300 - 400, oftewel tienmaal minder! Zowel het gehoorverslag als de eigen notities van de advocaat van verzoeker bevestigen dit (zie stuk 3).

Verder verwijt het CGVS aan verzoeker dat hij niet wist dat Gulbuddin Hekmatyar (de naam van de leider van Hezb-i-Islami die verzoeker correct zelf wist te benoemen en waar verzoeker bijkomende informatie over verschaft, zie pagina 4 van het gehoorverslag) recent naar de hoofdstad was teruggekeerd.

Deze gebeurtenis vond echter plaats nadat verzoeker reeds lange tijd gevlucht was uit Afghanistan! Verzoeker volgt niet al het Afghaanse nieuws, zeker niet aangezien dit in de meerderheid van de gevallen toch enkel maar slecht nieuws is (aanslagen, aanvallen van de Taliban...)- Verzoeker ziet weinig töt geen reden om hier constant mee te worden geconfronteerd en volgt het Afghaanse nieuws dan ook maar in grote lijnen. Daarenboven werkte hij tijdens deze periode voltijds en had hij, mede gelet op de lange reistijd, sowieso weinig tot geen tijd om het nieuws op de voet te volgen.

Met betrekking tot de relatie tussen Hezb-i-Islami en de Taliban heeft verzoeker uitgebreid uitgelegd hoe hij dit zelf ervaart vanuit het dorp waar hij woont en wat hij in zijn omgeving hoort.

In zijn regio wordt Hezb-i-Islami beschouwt als een organisatie die respect heeft voor de faciliteiten voor de burgerbevolking (scholen, ziekenhuizen, wegen,...) terwijl de Taliban vooral zorgt voor vernietiging, het sluiten van scholen etc. Hoewel verzoeker dit tijdens het interview heeft vermeld, stelt hij tot zijn verbazing vast dat dit niet is opgenomen in het gehoorverslag.

Verzoeker heeft deze partijen vanuit zijn omgeving dus nooit ervaren als 'dezelfde mensen' (pagina 13 van het gehoorverslag). Bovendien was hij, zoals eerder vermeld, zelf geen lid van Hezb-i-Islami waardoor het niet mag verwonderen dat hij niet elk nuanceverschil kent, maar zich vooral baseert op hoe hij en zijn omgeving het zelf ervaren.

4. Betreffende de 'passieve houding' van verzoeker na de dood van zijn vader en broer

Ten onrechte wordt verzoeker een passieve houding verweten na de dood van zijn vader en broer.

Zoals verklaard in het gehoorverslag verkeerde zijn familie in rouw en werden de nodige voorbereidingen getroffen voor de rouwplechtigheden. Wanneer een belangrijke persoon in het dorp sterft, is heel het dorp langdurig in rouw. Vele mensen kwamen langs voor steunbetuigingen. Het was kortom een erg drukke, maar ook emotioneel zware periode.

Op de derde dag van de rouwplechtigheden is het bijvoorbeeld gebruikelijk dat de mensen van het dorp worden uitgenodigd om te eten, samen te bidden, uit de Koran te lezen... Het gehele rouwproces kan (zeker wanneer het gaat om een bekend, geliefd persoon) wel tot veertig dagen in beslag nemen.

De dagen na het overlijden wordt er niet nagedacht over toekomstplannen. Alle tijd gaat uit naar het regelen van de begrafenis.

Wanneer verzoeker dan tijdens (de voorbereidingen van) deze rouwplechtigheden werd aangevallen, werden vanaf de volgende dag de nodige plannen gemaakt om de vlucht van verzoeker te regelen (pagina 13 van het gehoorverslag). Bovendien zou verzoeker ook niet geweten hebben hoe zich te beschermen. Wegvluchten bleek voor hem de enige mogelijke optie te zijn."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar het EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan*" van mei 2018, werpt verzoeker op dat de veiligheidssituatie in Logar een reëel risico betekent op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. Hij benadrukt tevens het feit dat hij bij het CGVS gewezen heeft op een recent veiligheidsincident dat plaatsvond in zijn dorp en voegt ter staving hiervan enkele nieuwsartikelen bij zijn verzoekschrift.

Verzoeker voert aan dat het statuut van subsidiaire bescherming niet of onvoldoende werd onderzocht. Hij licht toe dat hij bij het CGVS uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over de scholen in zijn dorp, hij ook op de vragen met betrekking tot de daar geteelde gewassen kon antwoorden, hij tevens Dado Khel en andere dorpen wist te situeren, hij allerlei informatie over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio kon verschaffen, hij verwees naar verschillende veiligheidsincidenten in de buurt, en hij kon antwoorden op diverse vragen die door de protection officer werden gesteld over bekende personen in de regio. Verzoeker hekelt dat hierover niets wordt vermeld in de bestreden beslissing en dat hem ten onrechte verweten wordt dat hij onvoldoende inzicht heeft verschaft over zijn werkelijke achtergrond.

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingsstukken gevoegd: een kopie van notities van de raadsman van verzoeker (stuk 3), een uittreksel uit het EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan*" van mei 2018 (stuk 4), diverse nieuwsartikelen over een veiligheidsincident in Dashte Bari (stuk 5), en nieuwsartikelen met cijfers over het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan (stuk 6).

2.2.2. Ter terechtzitting van 12 oktober 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota neer met volgende nieuwe elementen: een kopie van een brief van de Malik/dorpsoudste dat de afkomst van verzoeker bevestigt en een kopie van vermeldingen op een postpakket.

Ter terechtzitting van 5 april 2019 legt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota neer met volgende nieuw element: een brief van de Malik/dorpsoudste dat de afkomst van verzoeker bevestigt.

2.3. Zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad er op dat het nog altijd aan verzoeker is om de schending aan te tonen indien hij meent dat deze door het Commissariaat-generaal werd geschonden. Verzoeker geeft in het verzoekschrift echter niet de minste toelichting op welke manier hij de rechten van verdediging geschonden acht.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn werkelijke identiteit en levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België tracht te verhullen door zich onterecht als minderjarige voor te houden en een vervalste taskara bij te brengen, (ii) verzoeker de financiële situatie van zijn familie tracht te verbergen en zijn persoonlijke activiteiten evenmin in overeenstemming te brengen zijn met de luidens hem penibele financiële situatie van zijn familie, (iii) verzoeker zijn persoonlijke activiteiten als bodyguard van zijn vader en activiteiten van zijn vader en zijn broer, respectievelijk als oud-commandant van Hezb-i-Islami en bodyguard op basis van zijn verklaring als ongeloofwaardig moeten worden beoordeeld daar (a) verzoeker cruciale kennis mist over Hezb-i-Islami om zowel de betrokkenheid van verzoeker als van zijn vader bij deze partij aan te tonen, (b) zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij lid was van deze partij tegenstrijdig is waar hij op het CGVS ontkend lid te zijn, (c) verzoeker opmerkelijke uitspraken doet over de carrière van zijn vader, en (d) verzoeker er niet in slaagt de rivaliteit tussen Hezb-i-Islami en de taliban geloofwaardig neer te zetten, (iv) er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen van zijn familie met de taliban, mede gelet op de passieve houding van zijn familie in het licht van de bedreigingen van de taliban, en (v) verzoeker geen indicaties noch bewijzen aanreikt ter staving van zijn bewering in Afghanistan als ongelovige te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in het buitenland.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door hem aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verzoeker, in weerwil met de medewerkingsplicht die op hem rust, het CGVS verhindert te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien en verzoeker bijgevolg niet toelaat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze oordeelt dat verzoeker zijn werkelijke identiteit en levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België tracht te verhullen door zich onterecht als minderjarige voor te houden en een vervalste taskara neer te leggen.

Door in het verzoekschrift louter te volharden in de door hem verklaarde geboortedatum, vermag verzoeker geen ander licht te werpen op het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat verzoeker op 8 augustus 2016 20,8 jaar was, met een standaarddeviatie van 2 jaar, en hij derhalve niet beschouwd kan worden als de zeventienjarige waarvoor hij zich uitgaf. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker kan het resultaat van de medische analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij aldus niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.

Evenmin slaagt verzoeker erin de vaststelling dat hij een vervalste taskara heeft neergelegd, te weerleggen of te ontkrachten. Met het verweer dat hij slechts drie foto's diende af te geven en geen zes zoals gesteld in de bestreden beslissing daar hij zijn taskara rechtstreeks bij het provinciehuis heeft aangevraagd, doet verzoeker immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de door hem neergelegde taskara niet meer dan een ingevulde kopie betreft en dat zelfs het serienummer dat op de taskara gestempeld moet worden, bij verzoekers taskara mee gekopieerd werd. Deze vaststellingen alleen al volstaan om besluiten dat het stuk een duidelijke vervalsing betreft. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers uitleg dat hij slechts drie foto's diende af te geven bij de aanvraag van zijn taskara daar hij zijn taskara rechtstreeks bij het districtshuis heeft aangevraagd, wat overigens niet onderbouwd wordt aan de hand van objectieve informatie, nog steeds geen verklaring biedt voor waar hij op het CGVS opgaf dat hij twee foto's heeft moeten afgeven (adm. doss., stuk 6, notities persoonlijk onderhoud, p. 14).

2.6.2. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker de financiële situatie van zijn familie niet kenbaar wilt maken.

Waar wordt gesteld dat de eenmalige verkoop van de landbouwgronden door verzoekers vader geen inkomen op lange termijn kon worden gegarandeerd en verzoeker niet op de hoogte was van een plan om in de toekomst in hun levensonderhoud te voorzien, herhaalt verzoeker dat hij niet volledig geïnformeerd werd over de financiële plannen van het gezinshoofd, zijn vader, en hij op het moment van de feiten slechts 13 jaar was (volgens het CGVS 15 jaar).

Echter, aangezien verzoekers verklaarde minderjarigheid door de Dienst Voogdij niet weerhouden werd, kan, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, verzoekers vage bewering allerminst overtuigen. Verzoeker was conform het leeftijdsonderzoek op het moment van de verkoop van de gronden minstens 15 jaar, mogelijks zelfs 17-18 jaar.

Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader de gronden twee tot drie jaar voor zijn vertrek in 2016 verkocht (ibid., p. 2). Hoe dan ook, verzoeker vertrok pas in 2016 Afghanistan, toen hij 18-20 jaar was. Van een volwassene kan en mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer op de hoogte was van de financiële toekomstplannen van zijn familie, temeer zij luidens zijn verklaringen in een slechte financiële situatie zaten. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekers vader hun enige inkomstenbron zou verkopen, zonder de opbrengst in te zetten om betere toekomstige inkomsten te verzekeren en zonder verzoeker en zijn broer aan te sporen betaald werk te vinden maar integendeel gedurende twee à drie jaar gezamenlijk de opbrengst van de gronden op te souperen, daar zijn vader hiermee hun financiële toekomst zou ruïneren. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat verzoekers voorstelling allerminst plausibel is en er op wijst dat verzoeker de financiële draagkracht van zijn familie niet wilt prijs geven.

Dient overigens te worden vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de financiering van zijn reis naar Europa. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken klonk het nog dat zijn oom een onbekend bedrag neerlegde, terwijl verzoeker op het CGVS deze uitspraak wijzigt en beweert dat zijn moeder zijn reis betaalde en zijn oom iets geholpen zou hebben (adm. doss, verklaring DVZ punt 36; notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat verzoeker uit eigen beweging zijn verklaringen bij het CGVS heeft aangepast, verandert niets aan het feit dat hij bij de DVZ een andere voorstelling van de feiten gaf. Dat verzoeker op het CGVS zijn verklaringen aanpast aangaande de financiering van zijn reis en stelt dat het een restant was van de opbrengst van de verkoop van de gronden (notities persoonlijk onderhoud, p. 11), doet vermoeden dat verzoeker zijn eerdere verklaringen aanpast om deze zo in overeenstemming te brengen met de uitleg als zouden ze omwille van financiële moeilijkheden hun gronden hebben moeten verkopen.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij na de dood van zijn vader en oudere broer slechts zeer kort gezinshoofd was en in die periode overigens alle aandacht uitging naar de rouwplechtigheden en de vluchtplannen, doet geen afbreuk aan de gebrekkige kennis in verzoekers hoofde aangaande hun financiële situatie. Integendeel, net omdat hij toen gezinshoofd was en hij na de aanval op zijn persoon zijn vlucht diende te regelen, zou verzoeker net beter op de hoogte moeten zijn van hun financiële middelen en wat er nog rest om zijn vlucht te bekostigen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat ook verzoekers persoonlijke activiteiten niet in overeenstemming te brengen zijn met de volgens hem penibele financiële situatie van zijn familie : *“U beweert immers dat u nadat u uw school stopzette toen u twaalf of dertien jaar oud was u uw dagen vulde met thuis zitten, soms iets in de winkel gaan halen en cricket spelen (CGVS p.11). Indien uw familie zich daadwerkelijk in een moeilijke financiële situatie bevond is het erg vreemd dat ze, gezien de ongeloofwaardigheid van uw tijd als lijfwacht van uw vader (zie verder), haar zeventien of achttien jaar oude zoon op het halen van een boodschap na nooit inzetten om bij te springen op de velden of in het huishouden. U geeft immers aan dat u nooit op het land werkte. Aangezien u beweert dat uw broer tot aan de verkoop jullie vier tot vijf jerib aan gronden bewerkte mag het zeer verbazen dat u, aangezien u destijds zo'n 15 jaar oud was, nooit uw broer bijsprong in de drukke periodes op het land (CGVS p.2). Dat u geen aannemelijk beeld ophangt van uw persoonlijke activiteiten verbonden aan de geschetste familiesituatie de laatste zes jaar wijst er opnieuw op dat u geen licht wilt laten schijnen op uw werkelijke verblijfsomstandigheden voor uw vertrek.”* Het loutere gegeven dat verzoeker nog twee jaar Koranschool gevolgd heeft, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij nooit zou hebben bijgesprongen op de velden in de drukke periodes op het land. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij niet gevraagd werd in te springen op het land omdat de landen in de periode voor de verkoop niet werden bewerkt door de familie maar werden verhuurd aan boeren die het veld bewerkten, komt hij niet verder dan *post-factum* verklaringen daar uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat zijn familie hun gronden zelf bewerkten en zij tarwe teelden op hun velden (ibid., p. 2, 7).

2.6.3. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker zijn persoonlijke activiteiten als bodyguard van zijn vader en activiteiten van zijn vader en broer, respectievelijk als oud-commandant van Hezb-i-Islami en bodyguard, als ongeloofwaardig moet worden beoordeeld. Zo motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker cruciale kennis mist over Hezb-i-Islami om zowel zijn betrokkenheid als die van zijn vader bij deze partij aan te tonen, zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS aangaande zijn lidmaatschap bij de Hezb-i-Islami niet overeen komen, verzoeker opmerkelijke uitspraken doet over de carrière van zijn vader, en slaagt hij er niet in de rivaliteit tussen Hezb-i-Islami en de taliban geloofwaardig neer te zetten.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift als verschoning voor zijn gebrekkige kennis over Hezb-i-Islami op dat hij, zoals verklaard op het CGVS, zelf geen lid was van de partij en dat hij zijn vader enkel hielp als bodyguard toen deze laatste al lang geen commandant meer was van Hezb-i-Islami.

De Raad wijst er op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaard heeft wél lid te zijn van Hezb-i-Islami (vragenlijst CGVS, vraag 3) en dat zowel hij als zijn broer werkten voor Hezb-i-Islami (*ibid.*, vraag 5). De Raad benadrukt de bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie dienaangaande te vergoelijken, laat staan dat die bij machte is verzoekers gebrekkige kennis over Hezb-i-Islami, de partij waarvan hij aanvankelijk verklaarde lid te zijn, te verschonen of te rechtvaardigen. Niettegenstaande verzoekers vader tijdens de periode waarin verzoeker als bodyguard optrad, geen commandant meer was bij Hezb-i-Islami, en verzoeker zelf de burgeroorlog nooit heeft meegemaakt, zou de geschiedenis van de partij waarvan hij aanvankelijk beweerde lid te zijn geweest en er zelfs voor zou gewerkt hebben, verzoeker niet mogen ontgaan zijn. Evenmin zou het verzoeker mogen ontgaan zijn dat Hezb-i-Islami de wapens opnam tegen de Afghaanse overheid en de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan. Dat hij maar tot zijn 12-13 jaar naar school is gegaan, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts merkt verzoeker op dat hij helemaal niet verklaard heeft dat zijn vader 3000-4000 strijders onder zich had, maar wel 300 à 400. De commissaris-generaal erkent ter terechtzitting van 12 oktober 2018 en 5 april 2019 een vergissing te hebben begaan, doch kan worden bijgetreden waar deze stelt dat dit een loutere materiële vergissing betreft en de begane vergissing geen invloed heeft op het desbetreffende motief, dat als volgt luidt: *“Dat uw vader aan een enorm aantal strijders leidinggaf blijkt onder andere uit de toegevoegde informatie waarbij blijkt dat Hezb-i-Islami in 1984 naar schatting 1400 strijders ter beschikking had in de provincie Logar en twee districten van Kabul, waarvan één een Hezb-i-Islamibastion. Het is des te opmerkelijk dat uw vader als zeer vooraanstaand commandant dan ook niet voorkomt in de lijst met commandanten van Hezb-i-Islami van 1984. Hoewel er in de lijst vermeld staat dat ze onvolledig is omdat Hezb-i-Islami haar medewerking niet wilde verlenen is het toch weinig plausibel dat een dermate belangrijke commandant onopgemerkt zou gebleven zijn. Gezien het belang van uw vader voor Hezb-i-Islami mag het ook verbazen dat uw vader zijn activiteit zomaar stopzette na het vertrek van de Russische troepenmacht. Net zoals de andere moedjaheddinpartijen zette Hezb-i-Islami haar strijd tegen het communistische regime verder ook al verloor ze voor een deel de steun van de vroegere Sovjet-Unie. Gevraagd waarom uw vader als topcommandant stopte voor de strijd geheel gestreden was kan u er geen verklaring voor aanreiken. U bevestigt dat “enkel” verder vochten maar dat uw vader samen met nog veel andere commandanten stopten (CGVS p.7). Daar gelaten het beeld dat u ophangt dat veel leden van Hezb-i-Islami hun Kalasjnikov aan de haak hingen met vertrek van de Russische troepen zou u in staat moeten zijn om aan te geven waarom het vertrek van de Russen en niet de val van het door de Sovjet-Unie gesteunde communistische regime het einde van de jihad voor uw vader betekende.”*

De opmerking van verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeld heeft dat Hezb-i-Islami in zijn regio beschouwd wordt als een organisatie die respect heeft voor de faciliteiten voor de burgerbevolking terwijl de taliban vooral zorgt voor vernietiging en het sluiten van scholen, doch dat hiervan niets terug te vinden is in het gehoorverslag, wordt door de Raad niet aangenomen. De notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken nu, zoals uit de omstandige motivering van de commissaris-generaal blijkt dat verzoeker povere en foutieve verklaringen aflegt over de relatie tussen Hezb-i-Islami en de taliban.

Gelet op deze frappante vaststelling, kan hoegenaamd geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat niet al zijn verklaringen werden opgenomen in het gehoorverslag.

2.6.4. In de mate dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader als oud-Hezb-i-Islami commandant, verzoekers voorstelling dat de taliban en Hezb-i-Islami elkaar bekampen, verzoekers identiteit en de levensomstandigheden van verzoeker en zijn familieleden, vervolgt de bestreden beslissing dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoekers familie met de taliban. Aanvullend wordt opgemerkt dat verzoekers familie een opvallend passieve houding vertoont in het licht van de bedreigingen van de taliban.

Verzoeker betwist dit en herhaalt dat zijn familie in rouw verkeerde. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen voor het CGVS is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het gehele rouwproces wel tot veertig dagen in beslag kan nemen, aldus geheel in gebreke blijft. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing weegt de dreiging van de taliban niet op tegen de noodzaak om voor een vooraf gepland etentje inkopen te gaan doen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Dat verzoeker geen enkele maatregel nam om zijn veiligheid te verzekeren nadat zijn vader en broer door de taliban brutaal vermoord werden naar aanleiding van één dreigbrief, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Overigens biedt verzoeker met zijn verweer zich in een rouwproces te bevinden, geen verklaring voor het feit dat toen zijn vader nog leefde, zijn vader de dreigbrief van de talibancommandant volledig negeerde noch maatregelen nam om de dreiging van de taliban af te wenden terwijl luidens verzoekers verklaringen, de taliban hen bedreigden, de macht heeft haar bedreigingen uit te voeren en de wil heeft om krachtdadig op te treden.

2.6.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.6. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *"De authenticiteit van uw taskara werd hierboven reeds besproken. Het geloof in de authenticiteit in de dreigbrief, de kopie van de taskara van uw vaderen de lidkaart van uw vader worden door de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst valse documenten aan te brengen ernstig geschaad. Te meer daar er op gewezen dient te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker."*

De documenten neergelegd ter terechtzitting, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document niet in overweging genomen. Volledig ten overvloede voegt de Raad er nog aan toe dat, in zoverre deze documenten zoals verzoeker beweert, daadwerkelijk zijn herkomst aantonen, te dezen op zich niet getwijfeld wordt aan verzoekers herkomst.

2.6.7. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel internvluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.”

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Uit recente landeninformatie die door verzoeker werd bijgebracht, meer bepaald het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018, waarvan een uittreksel is gevoegd bij het verzoekschrift, kan niet blijken dat het niet langer opgaat te stellen dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is, zoals blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier (stuk 16, map met ‘Landeninformatie’, EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan – Security Situation” van december 2017). Voor zover blijkt dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet inhoudt, dient overeenkomstig artikel 48/5, §3, van die wet te worden nagegaan of de verzoeker zich aan de onveiligheid in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in een regio waar dergelijk risico niet aanwezig is. Rekening houdend met wat hoger is uiteengezet met betrekking tot verzoekers voorgehouden profiel, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen ende door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zoals hierboven uiteengezet kan er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel, uw persoonlijke activiteiten, uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie.

Door uw gebrekkige medewerking op deze punten laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw werkelijk profiel, uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

Waar verzoeker, onder verwijzing naar door hem gevoegde landeninformatie, betoogt dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in het dorp Dashte Bari van de provincie Logar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt, gaat hij voorbij aan bovenstaande pertinente motivering in de bestreden beslissing. Zijn betoog is derhalve niet dienstig.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het eerste en tweede middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS